

det Beløb, som de have haft i Aaret 1853—62, altsaa til 34,500 Kr., bliver Følgen, at Formue- og Leilighedsstatten vil stige fra 120,300 Kr. til 157,100 Kr., det er altsaa en Stigning med eet Slag af over 31 pCt. Der er talt meget smukt om Formue- og Leilighedsstatten, og jeg hører iøvrigt til dem, som erkjende de mange gode Sider, som denne Skat har; men jeg vil dog gjøre den Restriktion, at jeg vilde beklage den Kommune meget, som væsentlig eller alene skulde være henvist for sit Behov til denne Formue- og Leilighedsstat. Den kan være overmaade brugbar i gode Tider under opadgaende Konjunkturer, den er aldeles ubrugelig under synkende Konjunkturer; thi saa forsvinder Formuen, og Leiligheds- heden er der slet ikke mere. Den faste Eiendomsstat er derimod indenfor en passende Begrænsning et fortræffeligt Skatteobjekt. De faste Eiendomme har man, de betale villigt og uden Bægning, og Eiendomsbesidderne faae en Del af deres Udleg, som Lilsfædet er i Kjøbenhavn, indirekte tilbage gjennem den forhøjede Susleie. Jeg tror saaledes at have paavist, at den første Del af nærværende Lovforslag i Grunden kun er en Udførelse af den Tanke, som ligger til Grund for Loven af 1863, og jeg vil derfor haabe, at de Overvejelser, som et Udvalgt vil komme til at pleie om dette Lovforslag, ville føre til, at man viser de sendrægtige Byer den Retfærdighed at lade dem blive behandlede paa samme Maade som de andre Kommuner. Mere betænkeligt og tvivlsomt kunde det være, hvorvidt den sidste Del af Lovforslaget var antageligt. Det gaar jo nemlig ud paa, at de Byer, som allerede have faaet deres Skattevedtægt, selv naar den har været underkastet den første Revision, kunde om- danne den og vælge et andet Aaar til Bestem- melse af Fordelingen af Skatterne mellem faste Eiendomme og Formue og Leilighed. Man kunde sige: Det er et aabenbart Brud paa Hensigten med Loven af 1863, der jo netop gaar ud paa at fastslaa de faste Eiendomsstatter saaledes, at der ikke uden væsentlig Grund sfer Forandring deri for Fremtiden. Jeg maa dog tillade mig at tro, at ogsaa denne Del af Lovforslaget er i fuldkommen Harmoni med Loven af 11te Februar 1863. Lovforslaget, som det blev forelagt af Regjeringen, holdt saa stærkt paa Reglen om Uforanderligheden af de faste Eiendomsstatter, at det i § 15 havde fastsat, at naar Vedtægten havde fastslaaet Fordelingen mellem de faste Eiendomme og de personlige Statter i Byerne, kunde deri Intet forandres uden ved en ny Lov. Men hvad gjorde Folkethinget, da Lovforslaget kom berind? Saa fandt Folkethinget, at det kunde være meget godt med denne Fixering af de faste Eiendomsstatter, men det kunde dog være betænke- ligt at være saa streng, som Lovforslaget gik ud paa, og der indfattes derfor i Lovforslaget en

ny § 15, som er den, der nu er optagen i Loven af 11te Februar 1863, og Udvalget begrundet den ny § 15, saaledes som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Udvalgets Flertal billiger Paragrafens Grundtanke, at bestytte de faste Eiendomme imod store Forandringer i Beskatningen, men finder ikke, at Bestemmelsen om, at den efter Vedtægten tilveiebragte Ordning kun kan forandres ved Lov, er heldig. Man foretrækker at sætte Kommunerne i Stand til ved en med passende Mellemrum forefæren Revision at bringe Beskatningen af de faste Eiendomme til at holde Skridt med den hele Udvikling. Lillige finder man, at der bør hengaa mere end 3 Aar, inden den første Revision foretages. Man antager, at Tiden er for kort til, at de Feil, som maatte være indløbne, kunne vise sig.“ Det fremgaar altsaa heraf tydeligt nok, at man ikke her i Folkethinget — og det er, som sagt, denne Bestemmelse, der er optagen i den nuværende Lov — i samme Grad som Lovforslaget gjorde, har villet holde fast paa Uforanderligheden af de faste Eiendomsstatter, fordi man erkjendte, at Kjøbstæderne i mange Tilfælde, under mange Omstændigheder kunde gaa en saa stærk Udvikling i Møde, at det blev nødvendigt endog saa at forhøje de ved Loven af 11te Februar 1863 fastsatte Statter ved en Revision af Vedtægten, med andre Ord: den Tid kunde komme efter 5 eller 20 Aar, at man kunde finde sig foranlediget til at foretage en Omfordeling af samtlige Statter paa en noget anden Basis end den oprindelig i Vedtægten vedtagne, for at udjævne det Misforhold, som paa Grund af mellemliggende Omstændigheder var indtraadt mellem de faste Eiendomsstatter og Formue- og Leilighedsstatten. Hvad er da naturligere, naar dette maa erkjendes at være Lovens Mening, end at man nu strax giver de Kommuner, hvor det maa erkjendes, at et saadant Misforhold alt er kommen til Stede, en saadan Ret, at de kunne faae et saadant Misforhold hævet, naar de henvendte sig til Indværgsmini- steriet, og Byraadet finder, at det er i Kommu- nens velforstaede Interesse. Det ærede Medlem vil naturligvis atter svare: Ja, hvad Bægt ligger der paa, hvad Byraadene i saa Henseende ønske? Det er Grundeierne, det vil gaa ud over, og de blive ikke spurgt. Jeg tror, det ærede Medlem der tager feil. Grundeierne ere meget stærkt repræsenterede, tror jeg, i alle Landets Byraad, og jeg er overbevist om, at hvis Grundeierne med Alvor ville holde fast paa den bestemte Norm for deres Beskatning, ville de ogsaa være i Stand til at sætte deres Villie igjennem i By- raadene. — Jeg skal indskrænke mig heril og haaber, at denne Sag maa blive behandlet, jeg vil ikke sige med mere Bevillie end i Udvalget ifjor — selve Udvalget erkjendte jo, at der var Trang til den — men at den maa blive frem-